

Κίμων Ρηγόπουλος

Στην πορεία προς ένα νέο κομμουνιστικό φορέα δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι με το λόγο και την πράξη μας συνθέτουμε και την υπέρβαση της ευρύτατα διαδεδομένης γνώμης πως «όλοι και όλα τα ίδια είναι».

Σε μια παλιά ισπανική ταινία, βλέπουμε έναν Ρώσο εμικρέ να γίνεται εξομολογητικός στην μπάρα κάποιου άθλιου καφέ μπαρ, σε μια ξεχασμένη ισπανική επαρχία. Είναι αρκετά πιωμένος ώστε να μην τσιγκουνεύεται τα λόγια του και όσο χρειάζεται νηφάλιος ώστε να εννοεί αυτά που λέει: **Ό, τι μας έλεγαν για εκεί ήταν ψέματα και ό, τι μας έλεγαν για εδώ ήταν αλήθεια.** Το εκεί ήταν ο περίφρακτος βίος του στην ΕΣΣΔ και το εδώ είναι η προσγείωσή του στη χαμοζωή της Δύσης. Εγκλωβισμένος σε μια **διάζευξη βιωμένη** και όχι **θεωρητική** ο άνθρωπος αυτός πώς μπορεί να καταλήξει σε κάτι άλλο από το: *όλα και όλοι τα ίδια σκατά είναι;*

Νομίζω ότι αυτό είναι το θέμα μας και οπωσδήποτε το κυρίως θέμα όσων θέλουν να πυροδοτήσουν μια συζήτηση και να καταστρώσουν τους όρους ενός **νέου κομμουνιστικού φορέα.**

Ο κομμουνισμός δεν είναι ένα ακόμα σύστημα, αλλά εκείνο που διασώζει το ανθρώπινο από την ανθρωποφαγία

Σε κάθε στιγμή αυτής της διαδικασίας δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι με το λόγο και την πράξη μας συνθέτουμε και την υπέρβαση αυτής της τρομακτικά αποθαρρυντικής διάζευξης. Και για να μη θεωρητικολογώ, σας μεταφέρω ένα **«σκηνικό»** παράδειγμα των όσων εννοώ.

Είναι Δεκέμβρης του 2008 κι εγώ εργάζομαι στη Θεσσαλονίκη. Η δολοφονία του Αλέξη έχει ξεσηκώσει ένα κύμα διαδηλώσεων με κέντρο αναφοράς το χώρο μπροστά στην Έκθεση. Μια

ηλικιωμένη γυναίκα βρίσκεται χωρίς να το έχει επιδιώξει μεταξύ των διαδηλωτών. Οι δυνάμεις καταστολής επί το έργον. Η γυναίκα σε ημιλιπόθυμη κατάσταση από τα χημικά, έτοιμη να καταρρεύσει. Ένας νεαρός διαδηλωτής την σηκώνει στα χέρια του σαν μωρό και διασχίζοντας τις «γραμμές του εχθρού» την μεταφέρει τρέχοντας στην είσοδο του ΚΘΒΕ. Εκείνος θα επιστρέψει στο πεδίο της μάχης και εκείνη, σαστισμένη ακόμα από την ακούσια εμπλοκή της στα πολεμικά δρώμενα, θα τον κατευοδώσει με μια ευχή.

Είναι μελό; **Όχι, είναι ο κομμουνισμός.** Είναι το θυσιαστικό στοιχείο που καταλύει τη βαρβαρότητα και διαμορφώνει σχέσεις ανθρώπινες. Είναι η στιγμή που η φροντίδα για μια ζωή αδρανοποιεί τους συσχετισμούς και εγγυάται έμπρακτα ότι **ο κομμουνισμός δεν είναι ένα ακόμα σύστημα, αλλά εκείνο που διασώζει το ανθρώπινο από την ανθρωποφαγία.** Είναι το σημείο όπου το αυθόρμητο και το συνειδητό εναρμονίζονται για την αποκατάσταση μιας φυσικής ισορροπίας, όπως την εννοεί ο μαρξισμός.

Αυτό που οφείλουμε να αποφύγουμε ενώ θα εξελίσσεται η συζήτηση για την αναγκαιότητα ενός νέου κομμουνιστικού φορέα, είναι ο ξερολισμός. Και μακριά από νοσταλγικές εξιδανικεύσεις. Πηγή της δικής μας νοσταλγίας είναι το μέλλον με μπούσουλα μια σοβαρότητα που εχθρεύεται τη σοβαροφάνεια.

Στη μακροήμερευση του καπιταλισμού έχει συντείνει αποφασιστικά το «χτίσιμο» του αφασικού ανθρώπου, έτσι που το κομμουνιστικό αίτημα πρέπει να ιδωθεί σε συνάρτηση με το ανθρωπολογικό ζήτημα.

«*Αν εκλεγεί η Χίλαρι Κλίντον θα πει στον αμερικανικό λαό όλη την αλήθεια για τους εξωγήινους*», είχε υποσχεθεί η υποψήφια πρόεδρος των ΗΠΑ στην αντιμαχία της με τον Τραμπ. Καταλαβαίνετε πού βρισκόμαστε; Πόσον όγκο οικουμενικής ηλιθιότητας πρέπει να αποτινάξουμε; Με πόσες τεμαχισμένες βεβαιότητες, αποκομμένες από την αλήθεια της ζωής, πρέπει να τα βάλουμε; Με πόσες δόσεις **πολιτικής ορθότητας**, που είναι ένας τυφλοσούρτης του **ανορθολογισμού**, πρέπει να αντιπαρατεθούμε;

Ευτυχώς, ο μαρξισμός δεν μας επιτρέπει να τον αντιμετωπίσουμε ως ονειροκρίτη ή ως εύπεπτες συνταγές της Χρύσας Παραδείση. Είναι ένα **πολύφυλλο τετράδιο με αρκετές λευκές σελίδες** που προσφέρονται γενναιόδωρα για τη δική μας συγγραφή. Για μια πολεμική θέσεων που δεν αποδομεί αλλά διαμορφώνει χαρακτήρες και ανοίγει δρόμους οι οποίοι φαίνονται αδιάβατοι και σκοτεινοί ή ιστορικά κακόφημοι. Για το αίτημα της **σύνθεσης των απόψεων** που δεν αγωνιούν να ψαρέψουν κάποιο like ή να προκαλέσουν πίσω από τη μάσκα της ανωνυμίας τους.

Το ζήτημα είναι να συνειδητοποιήσουμε την **προωθητική και κινητήρια δύναμη** των ερωτημάτων και όχι να τα κλείσουμε με βιασμένες απαντήσεις. Και, κυρίως, να μη χάνουμε από τα μάτια μας εκείνο τον ξεμαλλιάρη νεαρό, που πήρε στα χέρια του την ηλικιωμένη γυναίκα. Η απόσταση που διήνυσε για να την παραδώσει στη ζωή, είναι **το υπέρ ζωής τραγούδι μας**.

Πηγή: **PRIN**